

JÁNOS 2. ÉS 3. LEVELE

A korai egyház időszakában léteztek ún. utazó próféták: olyan férfiak, akik gyülekezetéről gyülekezetre jártak, ott prófétáltak, használták ezen ajándékukat a gyülekezet építése céljából, ill. azért, hogy az ottani szenteket megvigasztalják, és bátorítsák Krisztus testét. Akadtak azonban olyanok is, akik úgy állítottak be a gyülekezetbe, hogy magukról váltig állították, hogy nekik is megadatott a prófétálás ajándéka, és az Úr nevében mondanak dolgokat. Valójában azonban, hamis próféták voltak, akik hamis tanokat hirdettek, miközben magukat Isten prófétájának adták ki.

A korai egyház időszakában tehát egyesek prófétának adták ki magukat, és a gyülekezetbe betérve olyanokat mondtak, például, hogy „Az Úr nevében készítesek neked egy bőséges vacsorát“, vagy „Így szól az Úr: Gondoskodjatok ennek az embernek a szükségleteiről és adjatok neki pénzt!“

Mivel sokan visszaéltek a keresztények jóindulatával, nagyon fontos volt a korai egyház időszakában az utazó prófétákra nézve bizonyos vezéreket lefektetni. Így született meg a 'Didaché', ami annyit jelent: 'Az apostolok tanításai', amely az apostolok tollából származott, és útmutatóul szolgált a gyülekezetek számára abban, hogy hogyan ismerjék fel a hamis prófétát. Az egyik ilyen vezérelv kimondta, hogy ha egy ilyen utazó próféta érkezik a gyülekezetbe, akkor fogadják be, adjanak neki enni, inni, de ha ez az ember három napnál tovább marad a gyülekezetben, vagyis elkezd élőködni a gyülekezet tagjain, akkor az illető hamis prófétának számít. A 'Didaché' ezen kívül azt is kimondta, hogy ha egy próféta megérkezik a gyülekezetbe, és elrendeli, hogy készítsenek valami ételt az Úr nevében, és ő is eszik abból az ételből, hamis prófétának minősül. Ha azonban azért rendeli az ételt, hogy a szegényeket megvendégelje, és ő maga viszont nem eszik belőle, akkor prófétának járó megbecsülésben részesítsék. Akkor is hamis prófétának tekinthető valaki, ha az Úr nevében megparancsolja a gyülekezetnek, hogy adjanak neki pénzt.

János - második és harmadik levelében - különösen nagy hangsúlyt fektet az igazságra. János második levele, konkrétan ezekről a hamis prófétákról szól, és azok hamis bizonyágáról, amelyet Jézus Krisztusról tesznek.

A harmadik levélben pedig János Diotrefészről ír, aki nem akarta, hogy gyülekezetébe utazó próféták térjenek be, mert görcsösen ragaszkodott ahhoz a kiemelkedő poszthoz, amelyet gyülekezetében betöltött. János a harmadik levelét Gájusznak írta, arra buzdítva őt, hogy fogadja be az őket meglátogató prófétákat és evangélistákat. János arról is tájékoztatta Gájuszt, hogy hamarosan meglátogatja őket egy Demetriosz nevű próféta, és János arra bátorította Gájuszt, hogy fogadja őt szeretettel, mert jó ember.

Ahhoz hogy megértsük János második és harmadik levelét, tisztában kell lennünk azzal, hogy a korai egyház időszakában léteztek vándorló próféták, akik mintegy nomádként gyülekezetéről gyülekezetre jártak. Látnunk kell azt is, hogy János második és harmadik levelének fő kérdésköre nem más, mint az igazság. Nézzük csak, hogy mit mond János:

Én, a presbiter,

A presbiter szó gyülekezeti vént, vagyis vezetőt jelentett. Minden gyülekezetben voltak ún. vének, akik felügyelték a közösséget. A görög 'preszbüterosz' szó, amelyből a presbiter szavunk származik, eredetileg egyszerűen csak idős embert jelentett. Amikor János második levelét írja, valószínűleg már a kilencvenen is túl van, vagyis, az életkorából adódóan is teljesen jogosan használja magára a presbiter kifejezést. Vegyük észre, hogy mindkét levél meglehetősen rövid, és János mindkét levélben utal arra, hogy még számos dologról szeretne ezekkel az emberekkel beszélni, de inkább majd személyesen mondaná el nekik, nem pedig írásban.

János idejében pergamenre írtak, mégpedig kb. 20x25 cm-es pergamen darabokra, János második és harmadik levele gyönyörűen elérhetett egy-egy ilyen pergamen szeleten. Elképzelhető tehát, hogy János eredetileg ilyen méretű pergamen darabra írta leveleit.

Én, a presbiter, a kiválasztott Úrnőnek és gyermekeinek,

Természetesen ezen a ponton felmerül a kérdés, hogy ki ez a kiválasztott Úrnő? Vajon valóban egy személyről van szó vagy esetleg egy gyülekezetről? Az igazság az, hogy nem tudjuk, de menjünk tovább:

a kiválasztott Úrnőnek és gyermekeinek, akiket igazán szeretek; és nem csak én, hanem mindenki, aki ismeri az igazságot.

Ne feledjük, hogy a levél központi kérdése épp az igazság.

akiket azért az igazságért szeretek, amely bennünk van, és velünk lesz örökké.

Jézus a Máté 24:35-ben a következőket mondja: „Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.” Vagyis az igazság örökre megmarad.

Legyen velünk kegyelem, irgalom, békesség az Atya Istentől és a Jézus Krisztustól, az Atya Fiától igaz szeretettel.

A kegyelem, irgalom és békesség gyakori köszöntés volt az újszövetségi levelekben. Legtöbbször a kegyelem és békesség fordul elő együtt. Egyes helyeken azonban, például a Timóteushoz írt levélben vagy a Tituszhoz írt levélben, valamint itt, János levelében, a köszöntés így hangzik: kegyelem, irgalom és békesség az Atya Istentől.

A kegyelem azt jelenti, hogy azt kapjuk, amit nem érdemlünk meg: Isten jóságát és áldásait; az irgalom pedig azt jelenti, hogy nem kapjuk meg azt, amit pedig megérdemelnénk. Dávid az 51. Zsoltárban nagyon bölcsen imádkozza a következőket a 3. versben: „*Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal.*” Bizony én is mindig így imádkozom: „Istenem, könyörülj rajtam, légy hozzám irgalmas!” Nem Isten igazságosságára apellálok, hiszen akkor végem lenne. „Légy irgalmas hozzám, Istenem!”, vagyis „Ne add nekem azt, amit érdemelnék!” Sőt, Isten még tovább megy: kegyelmet is ad nekünk, vagyis olyan dolgokat, amelyeket végképp nem érdemlünk meg: az Ő jóságát, hűségét, áldásait és szeretetét.

Nagyon örültem, hogy találtam gyermekeid között olyanokat, akik igazságban járnak.

Ebből a versből már végképp kiderül az, hogy ez a levél az igazságról szól, hiszen János eddig szinte minden mondatában legalább egyszer megemlíti.

Nagyon örültem, hogy találtam gyermekeid között olyanokat, akik igazságban járnak, úgy ahogyan parancsot kaptunk erre az Atyától.

Nem úgy kérek téged, Úrnőm, mintha új parancsolatot írnék Neked, sőt azt írom, ami kezdettől fogva a miénk volt: hogy szeressük egymást.

Ez az Újszövetség és Jézus parancsolatainak lényege. A János 13:34-ben ezt mondja Jézus: *„Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást. Ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást. Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.“* Sajnos, ma is elmondható, hogy a gyülekezetek egyáltalán nem ezt kommunikálják a világ felé. Amikor egyes gyülekezetek perlekednek egymással, amikor Krisztus testében nagy a széthúzás, a megosztottság, nem azt kommunikáljuk a világ felé, hogy szeretjük egymást, és ezáltal esetleg azt, hogy Jézus tanítványai lennénk. János az 1János 3:14-ben ezt írja: *„Mi tudjuk, hogy átmertünk a halálból az életbe, mert szeretjük testvéreinket.“* Miből tudhatom, hogy átmertem a halálból az életbe? Abból, hogy Isten szeretetet ad a szívembe testvéreim iránt az Úrban. Jézus tehát ezt a parancsolatot hagyja ránk, hogy szeressük egymást.

Ez a szeretet pedig azt jelenti, hogy az Ő parancsai szerint élünk: ez a parancs viszont az, amelyről kezdettől fogva hallottátok, hogy aszerint kell élnetek.

Melyik parancsról van szó? Arról, amelyik arra buzdít bennünket, hogy szeressük egymást. Ez az 'agapé' szeretet, az önfeláldozó, az önmagából adó szeretet.

Mert sok hitető jött el a világba, akik nem vallják, hogy Jézus Krisztus testben jött el: ez a hitető és az antikrisztus.

Emlékezzünk csak vissza arra, hogy mit ír János az első levelében, mégpedig a 4. fejezetben: *„Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy azok az Istentől valók-e, mert sok hamis próféta jött el a világba. Az Isten lelkét erről ismeritek meg: amelyik lélek vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, az Istentől van. Amelyik lélek pedig nem vallja Jézust, az nem az Istentől van. Ez az antikrisztus lelke, amelyről hallottátok, hogy eljön, most pedig már a világban van.“*

Itt, János a második levelében, ismét kitér azokra a hitetőkre, azokra a csalókra, akik nem vallják, hogy Jézus Krisztus testben jött el. Nagyon érdekes, hogy bár első ránézésre János ugyanazt mondja első levelében és a második levelében is, mégpedig az igeidő terén. János második levelében ugyanis a görög eredetiben nem az áll, hogy Jézus krisztus testben jött el, hanem hogy Jézus Krisztus testben jön el - vagyis jövő időt használ. Az első levélben azonban a görög eredetiben is múlt idő szerepel - Jézus Krisztus testben jött el.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy a gnosztikusok azt állították, hogy Jézus csupán egy fantom, egyfajta szellem, egyfajta jelenés. Úgy tűnik, mintha hús-vér ember lenne, de nem az - állították. A gnosztikusok azért gondolták ezt, mert számukra az anyagi világ, és minden, ami az anyagi világ alkotó elemeiből épült fel eredendően gonosz. Szerintük, ha Jézus Krisztusnak lett volna fizikai teste, akkor az is gonosz lett volna, vagyis Jézus Krisztus nem lehetett volna Isten. Így a gnosztikusok arra a következtetésre jutottak, hogy Jézus Krisztusnak nem lehetett fizikai teste, hiszen minden, ami fizikai, az anyagi világ minden része, gonosz. A gnosztikusok azt tanították, hogy Jézus csak egyfajta fantom, egyfajta szellem. Voltak történeteik arról, hogy amikor Jézus a homokban sétált, nem hagyott lábnyomokat. A gnosztikusok tehát tagadták, hogy Jézus

Krisztus testben jött volna el. János azonban első levelében éppen azt mondja, hogy az a lélek, amelyik nem vallja Jézust, ill. azt, hogy testben jött el, az nem Istentől van.

János második levelében a kérdés pedig az, hogy vajon vallják-e, hogy Jézus Krisztus testben jön el a jövőben. Ezen a ponton szeretnék valami fontosra rámutatni. A Jehova Tanúi, például, tagadják, hogy Jézus Krisztus testben jön el. Szerintük az eljövetele inkább egy szellemi értelemben vett eljövétel lesz. Sőt azt is állítják, hogy 1914-ben Jézus már eljött, elrejtőzött és megalapította Isten országát. De mit mond erről az ige? 2 János 7: *„Mert sok hitető jön el a világba, akik nem vallják, hogy Jézus Krisztus testben jön el. Ez a hitető és az antikrisztus.“*

Vigyázzatok magatokra, hogy ne veszítsétek el, amit elértünk munkánkkal, hanem teljes jutalmat kapjatok.

Aki túllép ezen, és nem marad meg a Krisztus tanításában, abban nincs benne Isten.

Bár a Jehova Tanúi azt vallják, hogy bennük van az Atya, mivel Jézus Krisztust elutasítják, ezzel tulajdonképpen az Atyát is elutasítják.

Aki megmarad a tanításban, abban benne van az Atya is, meg a Fiú is.

Ha valaki hozzátok érkezik – például szombat reggel – és nem ezt a tanítást viszi, ne fogadjátok be a házatokba, és ne köszöntsétek, mert aki köszönti, közösséget vállal annak gonosz cselekedeteivel.

Búcsúzóul ne azt mondjátok neki, hogy „Isten áldjon, testvér!“, hiszen nem akarod, hogy Isten megáldja az ő pusztulást hozó elképzeléseit. Ők ugyanis tagadják Isten igazságát, tagadják azt, hogy Jézus Krisztus Isten, aki testben eljött a földre, és hogy Krisztus testben jön el újra a földre. Az „Isten áldjon!“ helyett mondjuk inkább azt, hogy „az Úr vezessen el téged az igazságra! Az Úr ragadjon ki téged a sötétségből és vezessen el téged az Ő Fiának világosságába!“

Sok írnivalóm van néktek, de nem akartam papíron és tintával írni. Remélem azonban, hogy eljutok hozzátok, és személyesen beszélhetünk, hogy örömünk teljes legyen.

Isten arra vágyik, hogy minden gyermekének az öröme teljes legyen. Jézus is megemlíti az örömünk teljességét János evangéliumának 15. fejezetében, ahol rámutat, hogy ez csak akkor lehetséges, ha megmaradunk Őbenne. A 16. fejezetben pedig Jézus az imaéletünkkel kapcsolja össze örömünk teljességét. Jézus a következőket mondja a János 16:24-ben: *„Kérjétek és megkapjátok, hogy örömetök teljes legyen.“* János első levelében az öröm teljességét a közösséggel kapcsolja össze. Az 1 János 1:3-ban ezt olvashatjuk: *„Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk. A mi közösségünk pedig közösség az Atyával, és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal. Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömünk teljes legyen.“*

Erről jut eszembe egy találkozó, amelyet tavaly szerveztünk Santa Cruz-ban, Észak-Kaliforniában, az Észak-Kaliforniában, Nevadában és Dél-Oregonban szolgáló lelkipásztorok számára. Annyira szívesen emlékezem vissza arra az időre, mert nagyszerűen éreztük magunkat. Egyik-másik nap hajnali kettőig fennmaradtunk, és közösségben voltunk egymással, megosztottuk egymással mindazt, amit Úr tesz. Mindig olyan különleges alkalmak ezek. Mert az egy dolog, hogy levelezünk és e-mailezünk, de van abban valami nagyon különleges, amikor találkozunk, szemtől szemben beszélgetünk. Beszélgetünk Krisztusról, a szolgálatról, és arról,

hogy az Úr az Ő Szentleke által milyen munkát végez bennünk, a mi szívünkben, az örömünk valóban teljessé válik.

Köszöntenek téged a te kiválasztott nőtestvéred gyermekei.